

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Václavské nám. 17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 9. 2. 2004, č. j. OAM-4248/VL-17-P17-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 10. 2004, č. j. 14 Az 226/2004-21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 2. 2004 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že opustil svou vlast v důsledku tíživé životní situace a v České republice hodlal nalézt bezpečné a důstojné podmínky k životu; v jeho vlasti to není možné. Žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci; žalobce proto navrhl, aby jeho rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení a aby soud přehodnotil stanovisko žalovaného zejména s ohledem na § 14 zákona o azylu.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 10. 2004. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce opustil vlast z ekonomických důvodů a do azylového řízení vstoupil proto, aby odvrátil hrozící správní vyhoštění. Soud proto přisvědčil žalovanému v hodnocení důvodů, pro něž žalobci nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. Uvedl zde, že žalovaný porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, jejichž obsah citoval. Ani soud podle něj řádně nezjistil skutkový stav věci; navíc si nesprávně vyložil ustanovení § 12 zákona o azylu a přehlédl soustavné porušování lidských práv v Mongolsku a korupci v tamních policejních orgánech. Stěžovatel je přímo ohrožen na životě, neboť jej vydírají příslušníci mafiánských struktur. Státní moc na území Mongolska není schopna ochránit své občany před všudypřítomnou kriminalitou; vyšetřují se jen případy,

v nichž jsou již mrtví a na jejichž vyřešení je dán politický zájem. Celkově je situace v Mongolsku nestabilizovaná a nebezpečná.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Nejprve je třeba uvést, že tvrzení o porušování lidských práv v Mongolsku, o korupci, o vydírání ze strany mafie a o ohrožení na životě jsou obsažena až v kasační stížnosti: v žalobě (a ostatně ani v průběhu správního řízení, což svědčí o jejich účelovosti) se o nich stěžovatel nezmínil. K takto tvrzeným skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel dále zpochybnil výklad ustanovení § 12 zákona o azylu, jak jej provedl správní orgán a jak jej následně převzal i krajský soud; v žalobě však takovou námitku neuvedl. Vnesl tak do kasačního řízení nový právní důvod, o němž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl; to činí kasační stížnost v této části nepřijatelnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Co se pak týče nijak nekonkretizovaného tvrzení o nesprávně zjištěném skutkovém stavu, které stěžovatel uplatnil již v žalobě, nelze je považovat za důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení totiž jen obecně vymezuje charakter důvodů, které mohou vést ke kasaci; takto vypočtené důvody je však třeba naplnit konkrétním a jedinečným obsahem – tedy tvrzeními svědčícími o tom, jak a čím rozhodující orgán pochybil právě ve stěžovatelově věci. Námitka sestávající z pouhé citace zákonného ustanovení a obecného poukazu na problematickou situaci v zemi původu jako kasační důvod neobstojí, neboť se nijak nevztahuje ke stěžovatelovu příběhu; je proto třeba ji považovat za tzv. jiný důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., který je v kasačním řízení nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud se stížnostními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu